EFECTE 2.0

Liviu Ioan Stoiciu

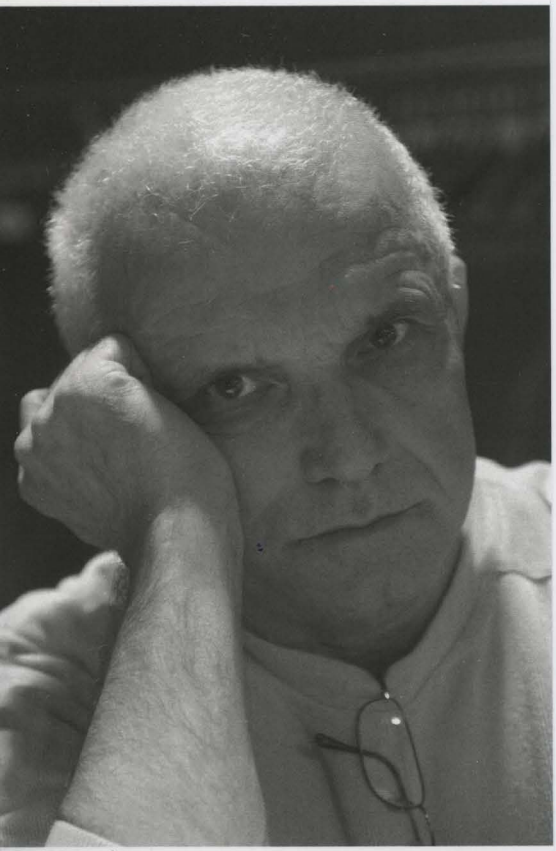

Foto: M. Zgondoiu

Liviu Ioan Stoiciu

EFECTE 2.0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STOICIU, LIVIU IOAN
Efecte 2.0 / Liviu Ioan Stoiciu
București: Tracus Arte, 2017
ISBN: 978-606-664-855-4

Editura Tracus Arte
Str. Pictor Sava Henția Nr. 2
Sector 1, București
E-mail: *office@edituratracusarte.ro, vanzari@edituratracusarte.ro*
Site: *www.edituratracusarte.ro*
Tel./fax: 021.223.41.11

Editor: *Ioan Cristescu*

Liviu Ioan Stoiciu

EFECTE 2.0

Tracus Arte
București
2017

Fenomenul Web 2.0:
Posibilitatea de a organiza și clasifica
informația pentru a deveni cât mai accesibilă.
Versiunea 2.0 a aplicației Poezie...

RAR SUS

Nici un sunet fundamental

Nu se întrevede nimic deosebit, deși stai de ani
grei în așteptare: privești în gol. Nu
auzi nici un sunet fundamental. Nu auzi decât niște sunete
ciudate dinlăuntru. Te resimți, îngropat în
stratul gravitațional. Nici
un semnal clar de nicăieri. Îți bați joc și de chinurile tale.
Ce cauți, de fapt, și nu găsești? Nu mai
căuta ceea ce nu se vede! Dumnezeu e în tine, nu în zare... Tot

ce știi e că, în continuare, pierzi. Pierzi și atunci
când câștigi: degeaba faci
o statistică în acest sens, nu interesează pe nimeni. Nu
mai vrei nimic altceva decât să te predai.
Dar cui? Tu consideri că ți-ai făcut datoria față de tine și
că ajunge. De ce nu ești crezut? Oricum ai
întoarce-o, vina e la tine.
Ia gândește-te bine: unde ai mai greșit? Trebuie
să îndrepți greșeala —
nu te grăbi, ia-o încet. Și nu te mai înflăcăra atât! Îți

pare rău. N-ai reușit decât
să te îndepărtezi și mai mult în izolare, până acum, nu ai
evoluat, cu cât trece timpul,
cu atât te blochezi, te inhibi. Te întrebi: ce mai are unul
ca mine de pus la cale? De ce nu te renegi? Așa,
rămas fără tine, amenințat

din abis cu desființarea, poate că ar trebui să strici tot
ce ai construit și să o iei de la capăt. Dacă
nu te va păcăli iar memoria.
Mai lasă amărăciunile… Totuși, de ce nu-ți vii în fire? Nu
te mai prosti. Trece la câștiguri și ce ți-ai
dorit într-o viață —
ce? E o nebunie! E o companie de dorințe! „Companie,
cu cântec înainte, marș"! Îți
tremură pielea nasului, n-ai mai pomenit, ești superstițios,
nu mai ai nici o dorință? Cum de te-a lăsat
cugetul? Se amestecă tulpina nopții
cu tulpina zilei: a
venit vremea îmbălsămării? Mirosul de formol

îmi întoarce stomacul, nu vă supărați,
eu plec. Pleci? Bine, fă rost de ceva bișțari, lasă-i acolo
pentru o țuică, două și întinde-o! Afară! Ești

un laș: până să înceapă, aici,
procesele de separare a elementelor chimice
ce au predominat, față de procesele de amestec. Hai, du-te
și împarte coliva.
Cât de drag îmi ești, așa, pătruns de singurătate —

pătruns până în străfundul vremii.

Te înalți
periculos de la pământ, ești extras, mai exact, te uiți
atent de sus și strigi:
acestea sunt ruinele mele, câtă frumusețe…

Impuls imoral

Indiciu al unei oboseli în tot, la capăt de drum
și al unui început de decadență, cu ceva
zahăr... Nu se risipesc nicicum îngrijorările, stau claie
peste grămadă în aer, ridicate
până în plafonul nourilor: mă înnegurează, le respir
pe rând, mă feresc de picăturilor lor
acide — tu le vezi? Le guști? Te ard? Uită-le regrupate
după copacul acela mov... Surâde

cu amărăciune, își pune capul pe umărul lui. În parcul
Cișmigiu, venită să moară — fără
să fi avertizat de asta pe cineva. Ține un cuțit în dreptul
inimii, trebuie doar să-l apese brusc,
deocamdată se simte bine. Mă rog, acceptabil. A încercat
și ieri figura asta, dar tot așa, n-a avut chef să-i
facă pe plac impulsului
imoral
dinlăuntru. După îndelungi ascultări. „Am văzut
că și aceasta este zădărnicie, chin
și întristare a minții" — plus că n-am terminat de citit
cărțile din bibliotecă. Se scuză.

Ceea ce este

Îmi dau seama că n-am văzut-o niciodată cum își împletește
părul. O aștept să apară azi, de-a dreptul fatală —
nu mi-a specificat la ce oră va sosi,
nici dacă vine de departe cu trenul sau cu mașina, sau
mai știu eu cu ce. Mi-am pregătit
bocceaua, cu cearșaf, două fețe de pernă și două
prosoape, ciocolate, două zile și
două nopți ne vom face de cap la un hotel, ne vom lupta
cu trecutul, după care mă voi lăsa dus.
Eu sunt oricum în inferioritate — vârsta, depresia,
lipsa de motivare de a continua,
totul pare a fi expirat.

M-am bărbierit proaspăt, m-am dat cu Axe —
e parfum de jur împrejur, plutesc. Am făcut un duș lung.
Nu mi-e foame, de dormit peste noapte am
dormit pe sărite, dar ce mai contează. Mă voi îmbrăca
frumos. În așteptarea telefonului
ei de întâlnire, încerc să scriu un bilet de adio, dar
nu-mi ies cuvintele, tai, sunt prea
patetic. Să las moștenire tot ce am — cui? Să-și amintească
zilnic de mine? Nu! Asta ar fi chiar o
pedeapsă. Altceva nu-mi trece prin cap. Am pregătit și
două perne de iarbă. Mă voi lăsa legat
cu un lanț de clopoței de pat, cât voi mai sta cu ea
împreună — să mi se impregneze

în fiecare celulă clinchetul lor... În sfârșit, caligrafiez
pe un carton, mare, ce
am citit într-un cimitir: „Ceea ce este
n-a putut fi altfel".

Printre stele

Mii de musculițe: acolo nu! Ne mutăm cearceaful, în
care ținem resturile — că asta suntem,
numai resturi. Bate fetița peste poponeț. Că unde se uită?
Să nu mai mănânci de jos! Mă
uitam după aeroplan. Fetița întinde mâna și mai ia
o bucată de rahat,
împiedicată, dată prin nisip, printre stele.

Mi-a stat ceasul pe canicula asta. Și mă doare! E un mod
precis de prăbușire... Se răsucesc:
în ceruri — cu burta în jos. N-a fost rău la mare,
dar de ce a durat atât? Mult, puțin?
Nimic nu mai e cum a fost. Și-au perfecționat toți caznele,
să devină conștienți de ei înșiși... Dar e plăcut,
miroase a cafea pe aici, e discotecă,
e ora când începe bum-bum și când la știri se anunță
că se apropie de Litoral boala limbii
albastre, te sărut, al tău.

Motiv de întristare

Am venit la tine cu un vas cu pomadă
prețioasă. De ce-ți ții ascunsă
locuința?

Îmi răsucești cuțitul în ghemul de nervi din abdomen,
am pierdut și ultima ta
reprezentație de circ: sufăr ca un câine, îndrăgostit, tu
nu faci decât să te repeți. Îți mai
amintești de lumea în care trăiești, scoasă din cărți?
Privești

lung la găurile din mal, din mers, e la mijloc
un ritual sexual când intră
și ies păsările din ele? De fapt, tu te depărtezi, nu
te apropii de mine, cum credeam,
ai un anume fel de a fi, care mă îngroapă de viu, „fie
și în malul acela"... Un adevărat regres.
Te pierd încetul cu
încetul, știu, îmbătrânesc mai repede decât vreau — ce
caut în mașina ta de circ?
Lucrurile se precipită, sunt o pată de culoare în
această schimbare de înfățișare,
mâine n-o să te mai recunosc... Și? Nimic. Va fi

și acesta un motiv de întristare.

Rar sus

Nervi, rar sus, îi vine să moară, s-a săturat, nici
o ieșire, însingurare și iar
însingurare: fals duh, fals spirit, nici un conținut,
doar înstrăinare. Rar sus, fals...
I s-a făcut iar milă. Mila lui nu are margini
acum. Că nu când, și nici pentru ce, nici cine și pe care,
ci dacă se poate. Neîmpotrivit la
rău, pus la punct, nici o profunzime, aceeași veche ordine.
„Aș vrea", scrie și continuă — „Cosmos". Nu.
Nu sunt cu nimeni. ... N-ar
trebui să te provoci? Slabe speranțe. Numai anomalii,
abateri, excepții. „Morții nu
sunt chiar morți, ci doar trecuți în alt plan"...
Are răfuielile lui. Arde de nerăbdare, nu-și vede măsura,
„mizerie"? Ba tocmai, că o vede...
Neliniștile lasă urme, se consideră inutil, exclus,
lipsit de orice autoritate pe mai departe.
N-ar trebui să-și lămurească problema? A intrat într-un
cerc de cultură, nu și-a ascuns niciodată
ideile, strâmbe, drepte,
ridică din umeri: și la ce i-a folosit? La nimic. A mers
înainte la întâmplare, toate au trecut degeaba.
Chiar degeaba? Suferă și bombăne,
a obosit într-atât? Sau e altceva la mijloc: o obișnuință
prea lungă, un temperament stins...
Deschide fereastra, controlează să nu fie praf pe biroul

la care scrie. Vremea ta încă n-a sosit, aude: e
înconjurat de o lumină puternică, orbitoare, își simte
paralizată o mână, are impresia
cât se poate de clară a unei descărcări electrice, rămâne
fără reflexe — afară se mișcau ramurile, în
gură avea un gust metalic, amar. Gata, a plecat? N-ar
trebui
să se întoarcă imediat? Unde era? Era
răcoare și mirosea a aer curat, cu un parfum plăcut, ușor
înțepător. Pericole sunt peste tot, nu? Trebuie
să învețe să fie prudent...

Lăsat la voia întâmplării, urmare a
gândurilor lui intense — care erau cele de dinainte? Că
a fost prea îngreuiat,
îndeajuns să i se tulbure sufletul. N-are cine să-l
mângâie...

Nervi, rar sus, îi vine să moară, s-a săturat.

Deșănțat

Stă în cap, se dă cu capul de pereți, se bate
cu pumnii în cap — săracul,
ce-o fi pățit? E deja deșănțat... Cum adică, nu te recunoști?
Tu ești! Ești împotriva ta, ești în plin
război... Vai de capul meu. Tot timpul îți plângi de milă,
„ai ceva de împărțit cu tine însuți".

Îl ațintește cu privirea, rece. Nu-ți dai seama? Nu mai
vreau nimic de la nimeni, nu mă
mai pot motiva să continui — ce să fac? Să mă uit
la mine cum mă duc și mă tot duc și cum
mi se stafidește creierul? Sunt singur, izolat, al nimănui,
dacă mă prăbușesc pe stradă, nici câinii
vagabonzi nu se uită la mine.

A răsturnat scaunul celui ce vindea porumbei. Vrei
să mă iei și la bătaie acum?
Altădată să mă lași în pace. Bă, tâmpitule, lucrurile
astea care ți se întâmplă
trebuie să ți se întâmple, de ce te înspăimântă?

La sfârşitul istoriei

Rugina cuielor, scursă pe scândurile gardului, apoi
un căţel cafeniu care trece prin faţa
geamului cârciumii, fără să te bage în seamă, masa
murdară, la care bei, nu vezi fumul
hornului de la crematoriu,
cât muntele — în perioada de împerechere, deasupra
capului
cu un nour compact de zăpadă venit dinspre
Ceahlău... Îi arată iar cabana din zare, acoperită cu
şindrilă
nouă, unde ţurţurii, groşi de trei degete, au fost
rupţi unul câte unul de la streşini
şi înfipţi, ieri, ei, în inimă. Înfipţi de către omul
cavernelor. Îşi aduce aminte că el
avea ceva împotrivă, dar nu mai ştie exact ce. La
sfârşitul istoriei...

Pici de somn. Şipcile gardului îşi acoperă
găurile nodurilor, ruşinoase — ele ar putea să întregească
o biserică pentru tine, la care să vin să mă
închin. Lasă-te în voia visului, sfâşie vălul morţii...

Autodenunț

Vagoane de marfă acoperite, bine zăvorâte, cu
sigiliu — care transportă
mâzgăleli pe lut, pe fier, pe piatră, pe carton, pe sub
haina nebuniei, mâzgăleli, poezii,
descoperite în peștera autodenunțului. Nu în peșteră,
ci în nuca seacă, uscată, a
autodenunțului. Eu sunt o nucă seacă... Pe
tabla acestor vagoane, pe acoperiș, au crescut buruieni
înalte, care plescăie de plăcere de câte ori
iese, pe o portiță ascunsă, când staționează trenul,
saltimbancul.
Învățat să joace sub lovituri de bici, la
conferințe de presă,

saltimbancul strigă, să fie auzit pe tot peronul
gării, fără trăsături, că eu sunt
mâzgălit tot! Dar nu-mi înțelege nimeni scrisul,

„anunțați poliția!"

Semne bune, nu rele

Nu-mi văd capul printre copaci, e un zid
al lor înmuiat, de toate culorile, în care îmi recunosc
dezamăgirile, supărările, lipsurile de o zi,
șapte, obligațiile. Și tot soiul de putreziciuni. Îmi pierd
toate proprietățile, lăsat la fund. Nu mai stau cu
mine. De ce să mă mai ridic deasupra lacului, să încerc
să mă felicit că mai sunt și azi pe aici?
Gândurile negre au infestat de sus până jos peisajul și
eu nu știu ce să fac mai departe. Îmi
doresc să dispar instantaneu, să nu mai ies la suprafață,
să rămân pentru totdeauna înlăuntru.
Auzi? Înlăuntru! Hai, bate toba, sufletel al meu de toamnă
— nimic nu va mai fi cum a fost,
îmbrățișează-te singur și găsește-ți alt rost...

Se bagă singur în seamă, a devenit o povară pentru el:
rațele sălbatice, pe lac, pe malul
căruia stă, se giugiulesc, plutesc, se afundă
în apa murdară, se spală, se joacă — el se pierde în lumina
venită printr-o ușă întredeschisă,
năpădit de amintiri care mai de care mai caraghioase.
Ce este în neregulă, de fapt? Se
simte „condus de aștri" și e nemulțumit. Semnele
bune, nu rele, răsăreau de pretutindeni,
ce naiba? Îl contrariau.
Îndoielile îi rodeau inima. E bănuit
că e și un pic defect.

În lanul cu spori

Ăștia sunt sporii, cât casa: răsăriți din trecutul
îndepărtat, spori
sălbatici, de nedomesticit, spui, mândru și intri
în lan, te apleci din când în când. În
poiană. Aduni
pietrele mari și le pui în copaci, să
nu dai în ele cu coasa: ăștia sunt sporii Domniței
Neaga, veniți de pe
altă lume. Nu credeți? Ascultați,

ăștia sunt spori de pe vremea lui Mihnea cel Rău
Turcitul, răsăriți inițial
lângă ruinele tunelului prin care domnitorul venea până
aici, pe deal, când i se otrăvea apa
în cetate, urlând că

„pământ necurat ești tu și fără un strop de ploaie — din
ziua mâniei", fugit din fața
prigonitorilor și ascuns în lanul cu spori, extins: pe
când lui i se părea, cum mi se pare
mie acum, că schelăria cerească stă să se năruiască și
că stele vor cădea una câte una...

A regresat lent
(Jurnal)

Derutat, după insomnie — a câta noapte? N-a numărat. A
câta presimțire l-a tulburat? A trecut de o
sută. Cine-i tot trântește ușa
în nas, de fapt? Se zvârcolește moartea în el, s-a plictisit,
vrea să se elibereze? Și ce anume bate în inima
lui în retragere? Că i-a crescut iar până la ultimul etaj
pulsul. Sau e la mijloc o ascensiune secretă?
Știe că e tot mai puțin concentrat decât era cu 150 de ani
mai înainte, când stătea îngrămădit
în jurul bisericii lui, într-o mlaștină. Mlaștină a
resentimentelor unei comunități sătești din care se trage.
Cu siguranță, a făcut parte dintr-un centru arhaic
monoton, care a regresat lent. Acum
are noi dificultăți, după ce a avut o creștere frumoasă,
urmată de scăderi, plafonări, inegalități,
regrese, prăbușiri și reveniri târzii. La ce-i mai trebuie
atâta zbatere? N-a reușit să atingă niciodată
vârful, nici mărirea. A fost un instrument mediocru în
mâna
unor presimțiri care nu l-au lăsat să doarmă —
din când în când fiind condamnat să semneze un formular
scris cu litere de tipar într-o limbă de neînțeles,
formular rupt înainte să se culce, iar
și iar. Noapte de noapte se află în joc însăși esența,
dimineața e întrebat:

nici o revelație, nimic? Noaptea fiind lăsat de capul lui, în
somn. Dar el nu doarme, asta e nenorocirea,
i s-au închis toate intrările în
creier, e irațional — și și-ar dori să apere tradiția. El

e unul dintre magnificii ăia care se simt tot
mai răscoliți în adâncul sufletului.

Sminteli

Măicuțe surâzătoare își răspund strict
monosilabic una alteia, îndepărtează bolovanii ce țineau
roțile camionului, o rablă, plin cu steaguri,
oprit în pantă și se dezbracă din mers, pe caniculă, se ung,
ațâțate, cu uleiuri de plajă: ele
conduc o coloană de îngeri. Îngeri? Nu-s bețivi? Încet

încet camionul se prăbușește în
râpă, în chiotele manifestanților care duc în vârful unor
pari veșmintele măicuțelor, adunate din
praf, „vrem și costumul de baie!", se strigă, urcă la deal
cu toții, asudați, bărbații fug după
măicuțele goale, țipă, le trântesc la pământ, influențați

negativ de un obiect conic transparent,
care plutea în aer la mică înălțime, venit de pe deasupra
copacilor din luncă, din urmă,

lăsând să se desfășoare lucrurile pe seama unei sminteli
colective, trecătoare. După terminarea
ciclului temporal.

Compoziția toxică
(Jurnal)

Cât mai caută în gunoaiele memoriei? Atât. Că e și el
o grămăjoară de om, acolo,
care cârâie. Deocamdată e asigurat, are de mâncat
și de băut. Nu-l deranjează umilința
îndurată și nici mizeria morală. Nu mai vrea să lase nimic
în ordine, în spate, nici nu mai e curios să știe
care mai e, în sine, compoziția toxică a acestor vremuri.
Fiindcă oricum se așteaptă la ce e mai
rău. De ce să mai măsoare, să cântărească și să-și noteze
proporțiile dezastrului personal — nu
interesează și așa pe nimeni. E în stare în orice clipă să
strice totul, mai așteaptă numai
un semnal important, care nu poate veni decât din
interior,
nu se grăbește, că și așa nu contează... Sunt,
pe de altă parte, atâtea umbre
care i se perindă în ultima perioadă prin față, ce-or fi
vrând să-i transmită? Cine
sunt ele, au scăpat din captivitate? I s-a îngustat orizontul,
sunt amintiri care îi joacă feste, e convins
că unele din aceste umbre sunt cauza unor lucruri drepte și
frumoase, pe ele le-ar păstra, dar a
observat că pe cele pe care le cunoaște de undeva, le uită
primele, de pe o zi pe alta, degeaba reapar.
E o chestiune particulară, a sa, că dă întâietate simțirii
pesimiste, că ascunde puterea

soarelui pătruns printre crăpături și înălțarea sufletului.
Îi place să contemple obiectele care îl
înșală și pe care refuză să le condamne, „fatalist cum e".
Nu mai vrea să identifice binele, nici
măcar prejudecata că el există, totuși, inclusiv în focul
care-l arde încetul cu încetul, implacabil,
pe dinlăuntru. Nu mai e de aceeași părere cu el însuși,
nedorind să profite — în măsura în
care poate să se mai înțeleagă singur. Deși n-a vrut, s-a
inițiat fără încetare, în timp, în misterele
organismului, în fiziologia lui, descoperind lumea
invizibilă, nefericirea ei. Taci

din gură! Se trezește strigând: nu mă mai întrerupe! Că
se întrerupe curgerea de la sine și pierde
proporțiile. Ce-ți spuneam? Îndură orice, numai nu mai gândi
cum ți se sugerează. Ține minte asta de la mine.
Atâta nu știu, restul știu totul. Dezleagă-te de la sursă,
nu te mai compătimi atât. Nu? Regret,
n-am vrut să mă dau de gol,
dar am pornit pe drumul de întoarcere — unde duhoarea
și neînduplecarea…

Crinul alb

Ieșit pe țărm, adună scoici, gură cască:
oprit deodată, îndepărtat fără să vrea de apa mării,
oprit în fața unui platan uriaș: ce
copac! Înfiorat că ar putea să se cațăre până în vârf pe
crengile lui cojite, la doi metri
una de alta și ar putea să alunece, să-și rupă unghiile
vrând să se agațe de ceva, ar lăsa
urme de piele însângerată și până la urmă ar cădea în
cap, răsucit să vadă cât mai e până jos...
Îndobitocit de singurătate,

plecat de la balul din cartier, de duminică,
dezamăgit de sine, refuzând
să danseze, să bea țuică sau să joace poker, neînțelegând
exact de ce anume suferă,
apucat de disperare, hotărât să se arunce de pe stâncă
în apa mării, să termine o dată, el neștiind
să înoate bine... Pe

drum având să se răzgândească, să nu mai ajungă la stâncă
și să se preumble la întâmplare, să pască, să
descopere luminițe ale unor sentimente intime pierdute
pe țărm: cu țigara stinsă între buze,
cu pălăria înfundată pe ceafă, ce caută el pe aici? Îi
e frică să se audă, să recunoască:

"Doamne, caută crinul alb al cuvintelor intrate
în putrefacție, straturi, straturi"...

În această viață

Mă trezesc din somn în continuare, în fiecare zi, indispus,
gândesc negativ, îmi amintesc
numai de lucrurile rele, deplorabile, cât crezi că am să pot
să mai rezist? Ai să poți să mai reziști, nu
scapi așa ușor, tu trebuie să
mori după mine și eu am de gând să trăiesc, ăhă, să mănânc
din pensie cât am muncit, scrie în carte... Cel
mai bine e de cei care nu-și bat
capul cu ei înșiși atât și se bucură că-i mai ține Cel de Sus
pe aici. Că-s o lumină veche. Consideră
și tu că ești în vizită
particulară în această viață pe planeta Pământ, țara
România, localitatea Agigea. Iar începi?

Stau pe malul mării și ascultă zgomotul pietricelelor
rostogolite de valuri pe plajă, lovite
unele de altele când cu violență, când lin: nu-ți spune
nimic profund nici acest zgomot fin,
aparte? Marea face vrăji... Ascultă! Privește... Ce
contează?
Nu contează nimic pe lumea asta. Ar trebui
instalat aici un indicator uriaș îndreptat spre mare cu:
„Către o fundătură". Tot la lecturi ai
rămas... Nu înțelegi? Nu suntem altceva decât manifestări
ale minții noastre. Iar faci pe deșteptul.

Resorbit

Paragină, buruiană necositǎ de ani de zile, litere
chirilice căzute de pe frontispiciul
ruinei, sârmă ruginită și cărămizi sparte, urzici cât omul,
un măr de aur și melci,

melci, melci, care ies, generații după generații din
cavoul de fier părăsit, cu ușile
întredeschise, legate cu lanțuri — și care cotropesc
împrejurimile, îl păzesc, îl
influențează: chiar mă sperie, de ce am sărit eu grilajul
până aici? Să mănânc un
măr? Stârnit de tulburarea poftei. Resorbit. Poate

eram în căutarea imaginii unei
fetițe, apărută brusc, în rochie de primă împărtășanie,
îndrăgostită de flori, lumânări, muzică:
după moartea căreia să fi plâns împreună. O fantasmă. Flori,
lumânări, muzică, toate stinse — și noi
toți, cu inima arzând... Ce voiam să găsesc atâta, de fapt? Și

ce ar fi de găsit în interiorul unui meteorit
căzut pe pământ, în definitiv?

N-a ajuns unde trebuie
(Jurnal)

Se grăbește, își bate palmele unele de altele, în mănuși,
l-a ajuns gerul din urmă, nu-i nimic, mai
mor microbii, alunecă în zăpadă, trebuie să aibă grijă, azi
e predispus la ce e mai rău, chestie de astrologie,
îl arde pe cerul gurii, are iar prilejul
să fugă din propria-i închisoare, cei-care-nu-se-văd vor
tăbărî cu pumnii asupra lui, ghicește, îl
vor trage de păr, de urechi... Se împiedică și cade,
e lovit cu picioarele, dar ce bine n-a făcut?
Se cercetează mai atent, e întreg?
Îl atacă dușmanii — din interior, îi pare rău. Se ridică,
ar trebui să alerge, să-și salveze viața?
Ce vor ăștia de la el? Cu cine îl confundă? E luat în râs și
disprețuit? Ce-a făcut într-atât? A mai avut
prilejul să evadeze și a refuzat, că n-a venit vremea — încă
mai aștepta un ordin. N-au decât să-i
plângă toți soarta. Are o fire independentă și mândră. Știe
că oricum va face, se va căi. Atunci? De ce să
se grăbească? Nu
e de ajuns că se chinuiește și nu se mai bucură de nimic? E
mai trist decât un prizonier de război
ținut în sclavie, degeaba învață lucruri noi, care-i pot vesti
viitorul. Nu-l mai interesează cu adevărat nimic,
i-ar plăcea să fie lăsat să umble slobod,
să nu-și mai amintească de obligații, să nu mai fie
nedumerit

că nimic nu-i mai iese, nici nechibzuit, nici
ațâțat împotriva lui însuși.
E clar că n-a ajuns unde trebuie. „Și de aceea". Își întoarce
gândurile din drum și le controlează fără rost,
ele îi ascund lipsurile? Le răscumpără pe multe, speriat
c-o să uite și ce n-a uitat. Că și-a făcut
curățenie pe dinlăuntru, nu mai avea loc de atâtea boarfe
adunate...

„Simt în mine chestia asta. Dacă aș muri, aș muri acum
pe nedrept", spune și se întinde să moară
pe o foaie de cort — întors acasă, la căldura caloriferelor,
dezbrăcat. Frigul de afară i-a risipit și
ultima îndoială, n-are cum să-și mai schimbe
sentimentele,
nu mai vrea nimic, repetă, și nici nu mai are
nevoie: mai mult nu i se poate
da, atât i-a fost lui repartizat, acum se poate despărți
liniștit de tot ce-a dobândit, acuzarea a fost
făcută, urmează execuția. Mare demagog. Ce faci? Meditez.
La ce meditezi? Meditez la mine. Hai sictir!

Nu-l așteaptă nimeni

Iese din mare, după ce
a înghițit o gură de apă sărată și
o ia pe plajă spre Epavă, tremurând — că nu-l așteaptă
nimeni nici acolo. Nici dincolo. Că
i s-a suit la cap singurătatea. Adevărat, nu se mai suportă.
Adună melci sparți, cochilii perfect finisate,
le pune pe o sfoară atârnată pe după gât. E un dezgust
general în aer? Dacă ar avea noroc, ar
dispărea instantaneu —

„intrat în camera în care viitorul mirosea a stricat". Are
bot de câine? Așa simte și
n-are oglindă să se uite. Sfântul Hristofor, cu
bot de câine, de la Mănăstirea
Techirghiol, îi aține calea, îl adulmecă, îl latră... Ai
venit după răspuns? Dar n-ai pus bine
întrebarea! Du-te în partea cealaltă a țărmului și dă în
lături câteva voaluri. Voaluri,
am spus, nu valuri... Dă din cap — de unde naiba știe și
sfântul ăsta că sunt un izvor de tâmpenie
și de rușine?

Abia coborât pe pământ

Îmi subliniezi răul dinlăuntru —
tragi o linie neîntreruptă în praful din aer: ăsta ești
tu, de exemplu, voi înnegri locul
unde e depozitat răul, aici, și aici, și aici. Nu-s grăsimi?
Nu ai cu cine să te lupți, suntem
influențați de mișcarea planetelor, care amestecă
substanțele în noi... Mi-ai mai zis,
crezi că asta e explicația la tot ce ni se întâmplă? Duci
degetul la gură. Tac. Mai tragi
o linie. Bun, acum să facem socoteala, câți ani ai
împlinit de când... Stai un
pic. Abia am coborât pe pământ... Îmi spui că te duci în
grădină, să vezi dacă s-a copt fasolea. Tu
nu ești sănătos la cap,
înțeleg să te duci să vezi dacă nu-ți dă cafeaua în foc,
la bucătărie...

Surâd amândoi cu subînțeles. Superiori. Ba a dat el o bere,
ba am dat eu, până am prins curaj:
am luat lada cu moaște de mâini și de picioare și
am aruncat-o în căruță.

Mari viziuni

Au îmbătrânit o dată cu noi, asta e explicația, ascultă
ce-ți spun eu. N-au rămas decât resturi,
marile viziuni pentru mine erau în secolul trecut pe toate
drumurile, miroseau frumos, acum nu
mai sunt nicăieri, numai vârsta e de vină? O fi de vină și
mâncarea proastă... Sărut mâinile, îl căutăm
pe domnul doctor psihiatru... Poftim? A murit? Dumnezeu
să-l ierte... Ce-ți spuneam eu că trăim pe
altă planetă, am greșit direcția, trebuia să luăm tramvaiul
invers... Mă iertați, înainte lucrurile
aveau o legătură între ele, un rost, acum totul e
desperecheat, unde întorci
capul vezi mortăciuni pe picioare, „zombi", strâmbi din nas,
s-au uzat simțurile, ești întrebat: ce-ai
închis în acel obiect? Nu auzi că plânge? Dă-i drumul!
Nu întreabă dacă vrea să fie liber
sau dacă nu cumva plânge fiindcă e nefericit... A

doua zi, dimineață, nu
și-au mai amintit de nimic: au băut într-un bar din
zona Gării de Nord până la ora 2,
când s-a închis.

ÎMPOTRIVIRILE

Moto:
Pe cine a menţionat Apostolul Petru
în armata împotrivitorilor?
Ai milă de cei împotrivitori!
„Sufletul tău se împotriveşte mereu.
Duhul tău se împotriveşte. Şi trupul
tău se împotriveşte la toate: ochii
tăi se împotrivesc, mintea ta se
împotriveşte, inima ta se împotriveşte.
Până când? Priveşte la Golgota
pe Fiul lui Dumnezeu zdrobit de
împotrivirile tale" (Isaia 53).
Ce crezi că te poate aştepta la capătul
tuturor împotrivirilor tale?
Trezeşte-te!

Târâi funia scrisului

Mă îmbrățișează durerea — până mă sufocă. Iubita
mea durere! Sunt învăluit, a crescut pe zi ce
a trecut piatra prețioasă, în adânc, doar ea ce mai contează.

Zvârcolit în pat, contractat și
destins pe picioare, în a treia zi de Crăciun, cu mâna pe un
rinichi, cu broboane de sudoare pe frunte
și cu arsuri gastrice. Îmi arăți prea multă milă, Doamne,
pot să mai îndur! Calcă-mă în picioare... Îmi
vine să urlu, nu știu de ce
mă abțin — îmi e rușine de vecini, care sunt niște cretini.
Vreau să-mi închei socotelile: târâi funia
scrisului și azi după mine...

Durerea face să înceteze toate întristările, ea
pare mai degrabă o rătăcire,
cine mă tot bate la cap? Cățărat pe zidul grădinii
interioare, mie nu mi-a mai
rămas decât să caut, enervat la culme, să văd de unde vine
vocea care-mi strigă: renunță, renunță,
și așa nimic nu are rost...

O mare însufleţire

Este dimpotrivă. Deşi ştie că mai mult nu se poate
şi că-şi merită soarta... Îşi distrage
zi de zi atenţia de la el însuşi. Că s-au rarefiat toate în
zona în care a ajuns, fără să-şi
dorească. Nu mai e interesat de dedesubturi. Atât a reuşit
să pună deoparte — de exemplu, de aici până
acolo, câţiva metri din câmpul magnetic, în care e de acord
să fie îngropat. Ce importanţă
mai are? Atât i s-a repartizat lui. În esenţă. Bate

toba şi intră iar în necunoscut, în
substrat: sunt atâtea lucruri pe care nu le-a văzut, nu
le-a auzit, gustat, mirosit, pipăit, simţit,
atâtea lucruri: a trecut prin viaţă fără să conştientizeze
harul... Şi regretă. Ce vine de departe
nu se mai aşază, nici nu mai intră în armonie cu mersul
lui, are altă intenţie: şi asta îl îngrijorează, dar
nu spune nimănui, preferă să
se retragă în profunzime discret. Că şi-a făcut
destul de cap, a venit vremea să rezoneze şi cu undele
seismice ale pământului de sub picioare. Ce
poate urma după moarte — se va sincroniza cu absolut tot,
dinlăuntru şi dinafară, nu? Recunoaşte, nu mai
are rost să-şi bată capul.
Şi-ar trebui să nu-şi mai plângă de milă,

să nu mai fie dezamăgit de ceea
ce i se întâmplă — „Punctul de Asamblare" i s-a fixat în
inimă, are de aici înainte ocazia să mediteze la
felurite feluri de suferință. Să
nu se mai gândească la nimic, adică? Dacă se crede
îndreptățit. Ca și cum s-ar trezi iar
dintr-un somn lung

și ar vedea un alt trup alături de al lui — care este
dimpotrivă.

Hai, gata

Slăbesc pe zi ce trece, nicio haină nu mai stă pe mine,
sunt în anul dispariției? Biet
câine plouat... Sunt permanent atacat și emoțiile
mă strâng de gât, scap
cu viață în ultima clipă: sufletul

meu, pavat cu pietre de râu, a ajuns șosea publică,
încotro să o mai iau? Nici o dojană
nu se cuvine să fie îndreptățită, am în spate un diavol
care mă tot îndeamnă să fac

rău, dar eu nu fac... Sunt pedepsit pentru cele mai vădite
greșeli ale slujitorilor
raiului pe pământ, acum corpul meu are miros de lapte
acru? Are... Așa

îmi trebuie, de ce nu ascult? Diavolul îmi
arde două perechi de palme:
hai, gata, trebuie să facem rost de haleală, nu
dormi pe picioare! Azi,

când toate lucrurile se întâmplă fără vreo justificare anume.

Împotrivirile

Nici o emoție, panarama s-a sfârșit, dacă ești
nebun poți să-ți mănânci
picioarele, de exemplu, de ce să le lași să putrezească?
Nu ți-e foame? Dacă tot vrei să o termini,
ia măsuri: fă să curgă sânge, să simți că ești viu, ce mai
contează restul... Brrr! Se scutură.
Nu-ți mai dau coniac, tu faci rău la beție. Se închină: bă,
canibalule, de ce să crăp eu de durere
și de scârbă, cum să mănânc din mine? Mai bine mă arunc
în cap de aici, să mă fărâm de stânci, durează
un minut, maximum. Că după aceea o să-mi pară rău, asta
e altă discuție...

La o terasă, la capătul stațiunii, la mare — nu vezi?
Lucrează în mine veninul, nu
băutura... Are o mână umflată, a prins azi sub pietre
un pește straniu, era câine de mare, l-a
aruncat, dar s-a înțepat în el. Adică, veninul acela te face
să te gândești la moarte? Adevărul e că
m-am îndepărtat de mine, în fiecare zi e la fel, de ce să
mai stau prin preajmă? Mai bine
îmi iau câmpii. Mai
ai o țigară? Cred că ai intrat în pielea unei persoane
depravate — unde sunt împotrivirile
tale? Rămâne cu gura căscată: cum adică, „împotrivirile"?

Numai suferința

Găinile se mănâncă una pe alta la știri, la
combinat, de ce nu sunt eliberate
dacă n-au ăștia ce să le dea de mâncare? Îți dai seama,
bre, ce-ar însemna asta? Sute de mii de găini
flămânde — care ar devasta satul...
Închide radioul, abia întors de la prășit cartofi.
Cartofi cultivați pe panta abruptă
a dealului, unde a trebuit să-și țină echilibrul. E
mort de oboseală. Își

iubește aproapele. Șovăitor, hărțuit. Face
mătănii lângă patul meu, să
mă însănătoșesc, să nu mor înaintea lui. O ține așa din
iarnă, de când eu am apărut în fața
chiliei lui, la marginea satului, desculț, cu fața senină:
îmi ștergeam picioarele pe zăpadă,
susținând că și așa nimic nu mai contează. Nici nu mai
merge. Că numai
suferința mă mai atrage ca un magnet.

Loveşte-mă cu un par în cap

Berbec prins, cu coarnele lui încârligate în gard:
ia te uită, natură moartă cu
berbec prins cu coarnele în gard... Nu vrei să
încetezi? Rup gardul, eliberez
berbecul — care îmi e recunoscător. Îmi sărută
mâna... Urcăm mai departe, suntem
atraşi de găurile negre din
gheţar, loveşte-mă cu un par în cap! Ţine-ţi
firea, în nimeni să nu te încrezi. Ia seama! „Fii solidar
cu această putreziciune a ta". E descurajat.

Nu putem identifica natura răului, degeaba urcăm
pe munte. Stăm cu limbile scoase,
lingem gheţarul, haidem înapoi. Răul, de fapt, ne macină
pe dinlăuntru...

Când încep îndoielile profunde, străvechi şi
nu-ţi mai rămâne decât să iei
tranchilizante.

Vorbesc prostii

Ochiul din ceafă, ochiul
lacului din pădurea de tei înflorită, acoperit de albeață,
îmi arată greșit drumul — iau o piatră
și o arunc în centru. Face valuri. Acum sunt în centrul
atenției? Mi-aduc aminte încotro: după o
poiană plină de cioturi, trebuie să apară turla bisericii. La
miezul nopții, când suna clopotul și mama
își lua toiagul și cobora de sub
stânci la biserică, să asculte slujba... Întind
firele de păianjen în păr, mă
scutur, data trecută m-am rătăcit... E ceva psihic. Nu

se poate, întâi răsar crucile din pământ,
„e cimitirul mănăstirii vechi". Confund locul? Vorbesc
singur. „Când vorbesc singur, eu
vorbesc despre naufragiul actualei lumi, din mine" —
proprietate particulară, mașină de vorbit.
Mă răsucesc pe călcâie, ochiul lacului din pădure îmi
lăcrimează, sunt gata să fiu prins din
urmă de mama, Ioana, trăsnită în bucătăria de vară, la
Cantonul 248, răzbunătoare. Bat în lemn.

Îmi pare nespus de rău

Întins cu fața în sus, cât e de lung, pătruns de răceala
pământului, cu capul pe o pernă cu
franjuri — îi joacă feste subconștientul? E ceva din abis,
care-l ține în șah. Vede, în reluare, ciori
plimbându-se pe lacul înghețat, la Mănăstirea Căldărușani,
a recunoscut locul, în 21 februarie, când
a fost acolo, ține minte, înseamnă că n-a murit... Nu se poate
mișca, nici nu i se deschid pleoapele și
nu se mai poate trezi. Visează? E în comă, în spital? Bate
în lemn, deși... Îi e indiferent, e pregătit să
primească și ultima lovitură. Îi pare nespus de rău, nu
știe de ce, e un sentiment înnebunitor, îi
pare atât de rău... O fi o vreme când trebuie să vorbești și
o vreme când trebuie să taci? Prin cazna
proprie. Prin coborârea harului. Poate a găsit în sfârșit
leacul uitării de sine... „Doamne ajută!"

Copilașii

De fiecare dată totul trebuia luat de la capăt. Acesta e
adevărul? Așa se trâmbițează
pe aici, de când se crapă de ziuă: copilașii
lui... Un declin continuu al creierului. Copilașii adevărului!
Să vă trăiască! Faci ochii
mari: o bătrână te oprește din mers, cerșește...
numai un bănuț. Te

scotocești imediat, îi dai o monedă mare, nouă
și-i zici, zăpăcit, „mulțumesc
frumos, sărut mâna, nu", de parcă ți-ar fi dat ea ceva...
Adevărul? Copilașii lui, ale căror
lătrături și bale au umplut lumea. Nu, adevărul e cel
care-i grăiește fiecăruia
în parte, după stricăciunile provocate...

Adevărul trebuie să fie
ținut de rău! Adevărul, he-he: în care tu o revezi pe bătrâna
cerșetoare într-o tânără risipitoare de odinioară
și prin ea te regăsești în prezent,
ești un admirator al ei — ce anomalie terestră. N-ai uitat
calea de întoarcere? Anomalie
și dezordine. „În toate întrezărind sfârșitul".
Recunoaște că nu mai are pe nimeni pe care să se bizuie.

„Profil spiritual"

Lipsă de demnitate, moliciune, lașitate. Apatie. Confuzie,
moarte. Punct? Forme slabe de gând.
27 de zile fără soare. Observă.
Nouri, ploaie, frig, lapoviță, ninsoare: depresie,
sinucideri, noi îmbolnăviri și internări, ce crezi, merită?
Nu le mai dăm de capăt? Sfântul Nicolae
a trecut ieri în genunchi. Care e acum atitudinea cea
bună?
Spune și tu o rugăciune începătoare.
Ce-ți stă deasupra capului? E o ceață albă, cu două puncte
strălucitoare... Ce-i cu tine? Mi-e sete! Întoarce
două pahare: le umplu? Hai, bea. Așa ceva nu beau, provine
din plan inferior. Întinde mâinile înainte, spune:
ce bine-mi pare că ești aici! Sau nu ești. Trebuie să uiți
ce ai văzut. „Nu tu trecut, nu tu prezent". Ești
descurajat. Ce fel de interpretări faci tu? Există o linie
continuă în profilul tău spiritual. Faci farmece?
Profiți de cele 27 de zile fără soare —
mâine va fi la fel, de cine asculți? Pentru ca mintea și
inima să fie totdeauna libere: nici tu urcuș,
nici tu coborâș. Ești neputincios,
neisprăvit... Tu nu înțelegi: plânge sufletul după mine...
De ce nu te deconectezi de tot?

În numele unei cauze

Vin atâtea împotriviri, cum să le mai dea de capăt? Dacă
n-ar cugeta atât la ele... Are acea voluptate
a rușinii, că nu va face față, va fi
călcat în picioare, umilit, jignit, va fi înjurat de mamă.
În timp ce el va fi, în secret,
cuprins de un fel de bucurie nepotolită, venită din adânc,
fără nici o justificare, în numele unei cauze
din viitor, cum de-și permite? Se tot biciuiește singur:
poate, poate va scoate din el lucrul
acela care i se tot împotrivește și care-l judecă, i-ar jupui
pielea de șopârlă... „Acum, lucrul acela era acolo,
dar în momentul următor nu
mai era nicăieri". Cum pot fi puse cap la cap fapte
contradictorii? Dacă i-ar conteni
naufragiul... Creierul lui nu lucrează cu exactități:
grăbește-te, îi strigă, nu pierde vremea!
Iar el se simte stânjenit, nu știe
ce să facă, expresia de triumf îi dispare, nu-i nimic,
reformulează cuvintele în minte, „ești aici".
Îl dărâmă și nesiguranța

sentimentală: ieri nu era împotriva lui, azi de ce e?
S-a tulburat iar pe dinlăuntru,
traversează zile de așteptare și nedumerire. Are gesturi
reținute, încearcă să fie lucid și
atent, se preface că disprețuiește ceea ce face, încotro?

„El îi cunoștea foarte bine pe dracii
care-l atacau și de aceea s-a arătat strălucit". Nădăjuiește
în continuare în cele ce vin. Pentru a se
dezmierda. Aude: „Te putem face din bătrân, tânăr, din
mic, mare" — sunt aceiași draci? Păcat
că el s-a împrăștiat prea tare...

Nu e mai mult decât e

Până la aducerea pe calea rațiunii. Griji,
sincere dezamăgiri că el nu e mai mult decât e. A decăzut
într-atât? Cu o privire impunătoare, blândă,
înclinat să iasă în evidență în orice situație și să preia
comanda, expus la căderi spectaculoase... Ce ciudată impresie
ai despre mine! Te rog să mă ierți. De fapt nu se
simte decât o porcărie mucegăită. „Va să zică așa stau
lucrurile". Nici o intuiție pe ziua de azi. Nici
o fantezie. Doar o privire tristă și un aspect sumbru, ostil.
Își domină starea de spirit, emoția, impulsul de a-i
da un pumn, ce treabă are? E așa
cum e, nici mai mult, nici mai puțin. Trebuie să se
agațe de ceva. Ce contează, e
stăpânirea de sine, onoarea. A înfruntat
cu bine primejdia regretelor? A căzut în capcana înduioșării?
S-a pus în situația de a scăpa cu viață și să
devină slab, să fie umilit în
ultimul hal, să nu i se mai recunoască nici o putere? Ar
trebui să-i fie de ajuns că trăiește și că
se simte suveran asupra lui și asupra celor care-l iubesc
așa cum e. Făcând ca tot ce e malefic și
dăunător să dispară. Ar vrea el. Multă vreme a crezut că
sunt foarte eficiente grijile, reflectări ale
frumuseții. Nimeni nu-i mai împlinește nici o dorință...

Neliniște

Prima noapte sub zero din acest sezon, o strânge în brațe
în pat, ea doarme dusă — într-adevăr, m-am simțit
uimitor de bine, vesel și drăgăstos, în ideea
că e frig. Prea multă seriozitate strică. Nu găsește calea
spre fericire, în continuare. Dacă ar găsi-o, în
definitiv, la ce i-ar folosi? N-are nici o dorință de putere.
Persistă, totuși, e o vrajă: fără nici cea mai mică
plăcere. Ce-ar fi să iasă afară, să se
îmbrace și să se plimbe singur prin împrejurimile casei.
La ora asta? Mintea îi e supraîncărcată: pe cine
vrea să înșele el? Credea că a găsit o ascunzătoare sigură
pentru el aici și că nimic rău nu e în această
cameră. Era ceva care îl proteja, probabil, cel puțin până
acum. Bate în lemn. Dacă ieșea,
putea fi atacat. Hai să menținem lucrurile așa... Are licăriri
efemere. Dacă ar putea să se propage în
vis în marea taină, acolo unde încetează orice dezvoltare
și unde nimic nu se înfăptuiește, unde te poți
desfăta, trândăvind, fără instinct, fără
pulsație? Frunzărește în gând un tratat. Numai de-ar reuși
să adoarmă... Alt remediu? Inima îi va dăinui tot
în neliniște. Ce ordine caută el?
Operațiile medicale sunt expuse într-o ordine oarecare,
pentru a face tratatul și mai de nepătruns...

Prima noapte sub zero: deși nu vedea pe nimeni, auzea
distinct sunet de pași — frica! Lasă frigul… E
încordat, vulnerabil, de ce nu
aprinde becul? L-ar da de gol moartea. Își ridică genunchii
sub plapumă: nu mi-e bine, își spune, am răcit?
Nu e decât pisica sălbatică, neagră,
venită din pădure, când îi e lumea mai dragă. Se contractă,
dacă n-ar tânji atât după o perfecțiune
lăuntrică…

Abia pâlpâie

Călătorește ca apucatul, nu-i folosește la nimic, nici
la mărturisit. „Țin sincerităţile pentru
mine", spune. Nu mai are nici un interes, nu mai poate
raționa tot timpul, se menajează: n-are
chef de discuții. S-a banalizat, cum să nu fie nefericit!
Are un fel de sprinteneală de neoprit, e
aerian, ieri a coborât de undeva la barieră, la Halta
Adjudu Vechi. Nu mai știe exact ce. Și cum.
Acum abia pâlpâie,
se stinge? Pe cât se pricepe și îl țin puterile —
a coborât greșit? Ce caută el în copilărie? Nu s-a plictisit?
Iar se luptă cu minciuna, prezentată drept
adevăr? E o bătaie de joc inutilă,
deșartă... Nu-și

putea dezlipi privirea de grumazul subțirea al tatălui
lui, în tinerețe, pus pe tăietor, se ceartă cu
tovarășul care-i cerea al doilea porc din ogradă, pe gratis,
pentru cantina partidului: mușchii și venele
i se îngroșaseră. Pământul
îi aluneca de sub picioare, atunci a fost prima oară când
și-a luat zborul. Poate era
pus să plătească pentru păcatele neamului lui. Sau poate
că exagera, știind că nimic nu
pornește de la el, în definitiv, și că așa i-a fost lui dat,
să trăiască în propria-i captivitate. Lasă că

lui nu i s-a relevat nici o taină. „Nici nu l-a trimis
Hristos spre a binevesti". Ce conta un porc, până la urmă?
Putea să moară de oftică, nu? Şi avea cinci
copii mici de crescut... Se pierde
în gânduri. Călătorește ca apucatul, degeaba are
cugetul curat.

Ăștia-s Niște

Două bărci din care papagalii ciugulesc în
carne vie. Bărci cu câte patru vâslași fiecare: înlăuntrul
coliviei. Colivie cât Palatul
Victoriei. Papagalii

sprijiniți în cioc, lăsați cu toată greutatea lor
în gol, după ce se satură, atârnă
pe gratiile orizontale, legănați: înțelegeți, doamnă?
Ăștia-s Niște. Oficial. „Aici, unde
nu cârtește nimeni". Abătuți, având sentimentul
biruinței.

Bărci cu câte patru. Vâslași, atent recrutați, schimbați
periodic, puși în lanțuri, într-o totală
detașare mentală: ajunși
aici prin declinul și degradarea ecoului îndepărtat al
exploziei primare.

Un popor

Lângă mine, o femeie cu o cunună de răchită pe cap, în care
a prins flori. Merg înfrigurat, în pas
grăbit, zeci de gândaci îmi taie calea, pârâie sub tălpi,
e o mârșăvie! Dacă sunt neghiobi! Ieșiți la
lumina becului fluorescent la 12 noaptea, în 30 iulie:
gândaci. Când

noi, tandri, venim fără grabă
spre faleză să ghicim viitorul în golul căscat în fața
ochilor, în spuma valurilor. Istoria

lor, zici, rămâne cam trasă de păr: e un popor de gândaci,
fără împotriviri.
Faci apropouri? E ceva ce a fost hotărât în altă
parte. Un popor de gândaci plecat în căutarea continentului
prăbușit în Oceanul Indian. Un
popor de gândaci, la Mangalia, blestemat, izvorât din cine
mai știe ce poruncă a spovedaniei...

În noapte

Le ardeau buzele: vorbeau pe șoptite unul cu altul, să
se lase păgubași? În noapte, pe o bancă, în
câmpul de atracție al stelelor
decedate: ce se întâmplă? Mirosul de parfum, necunoscut,
extins, venea de la ei doi,

ce naiba? Doamne, așa bătrân, orb, în cămașă
albă murdară cum ești, vino
și ne apără de noi înșine cu lumina ta interioară bună și
stinge-ne buzele arse... O,

putinătate a fiecăruia dintre ei: ea, cu o grotă de pâslă
rătăcitoare, plină de animale sălbatice,
în trup, el, neîntors învingător de la vânătoare, rămas
numai suflet, sub o mască de coif de paradă.
Amândoi, pe rând, aducându-și
reciproc, uneori norocul, alteori nenorocul...

Ascultând ecoul

Sunt puși în genunchi să sărute pirostriile și mâna
nașilor: ea e îmbrăcată în
nour, în superba rochie de mireasă a mamei mamei mirelui,
nour de materie aflată în stare primordială, el

e îmbrăcat în semeția
bisericii înlăuntrul căreia, dacă dorești, poți să te urci
până în deal să admiri satul, ascultând
ecoul că „se cunună robul
lui Dumnezeu" și să târăști, mai departe, după tine, pe

bolta cerească, din aramă, rămășițele
unei corăbii
misterioase, filosofând despre miezul vieții —
în moduri diferite...

Lasă, te spânzuri mâine

Neliniștile ți-au împletit în jurul gâtului
o nouă funie de spânzurătoare.
Nelinişti

și tufe de liliac înflorite pe maldărul de bălegar
uscat, în ograda casei
bătrânești — mirosul tufei de liliac te salvează, azi.
Lasă, te spânzuri mâine. Îți
zici: Boule, stai suit pe scaun, înnebunit de nelinişti,
cu funia în jurul gâtului și nu
te mai hotărăşti, acum s-a găsit liliacul
să înflorească, mâine
va înflori iubita ta... Recunoşti. Te mulţumeşti să
te tângui numai. Nu

eşti decât o păpuşă în mâinile
căutătorilor de glorie,
cerşetori — ei te-au împins la extrem. „Gloria
noastră? Doar naivitate și
fum".

Te urci pe umerii anticilor să vezi mai departe,
dar neliniștile...

Că s-a ales praful

N-ar fi trebuit să uite. A povestit că a îngropat o
oală în care băgase o cantitate
de fericire, cu nouă rugăminți. Din durere și rușine,
ce trebuiau depășite. Că s-a ales
praful, între timp.
Cum te simți? Știți, inima... De la băutură ți se trage. Asta
e trăncăneală. N-ați auzit de taina ispășirii?

După atâta supunere și creație. Prea multă tulburare
mintală! Nu vezi? Nu guști? N-a
mai rămas decât pieirea, spune. Dar nu e adevărat! N-ar fi
trebuit să uiți cine ești... Cine? Viața
îmi devenise un infern. De aceea ai îngropat oala? Acum

e mai bine, și-a pus la bătaie sufletul.
Cugetă, imită, cercetează. Că nu e de ajuns să-l cunoască
pe Dumnezeu? Doar n-are aur de înapoiat...
Numai de n-ar fi ispitit! Și dacă nu i s-ar sufla iar în gură!
Are fața îmbujorată. Picături de sudoare
îi cad de pe frunte, își freacă mâinile cu sulf, repetă
că n-a putut să facă nimic, absolut

nimic! Îmi pare tare rău
că v-ați deranjat atâta pentru mine.
Domnu doctor, nici eu nu mă înțeleg pe mine, mă internați?
Mă ascund în abisul întunecimilor, îmi dați
pastile? „Du-te, nene, la plimbare..."

O forță adversă

Despre tropăit. Că nu se mai aude nimic. Nu
se aud tropote, chiar? O
dată ce nu mai fac nici un pas de bunăvoință spre mine
însumi — mă simt pierdut cu totul în zare,
îndepărtat fără de speranță, nici
nu mă mai văd, deși știu că sunt aici. Tăcut și singur, îmi
consum, în lipsă, ultimele rezerve — fiindcă
eu nu mai sunt cu mine, las lucrurile să curgă de la sine,
la întâmplare. Nici nu mai
contează de ce am ajuns până aici. De fapt, nu mai are
importanță nimic. Îmi ajunge câți ani
m-am înjosit. N-am fost în stare să mă bucur cu adevărat.
Nu mi-a mai rămas decât să mă vaiet?
Nu-mi mai folosesc la nimic, nici măcar nu-mi pot șterge
brusc memoria, să mă uit… Din

când în când aude voci și zgomote, care-l fac să-și ducă
mâinile la urechi — dar e inutil. Tropăituri,
nu? Toate vin din interiorul lui.
O forță adversă îl ține în viață. Nu mai are nici o
obligație, însă. Recunoaște că
orice floare care stă în preajma lui se ofilește…

DE NECUPRINS

Am plecat de nebun

Nu mai aud decât acel țiuit de sfârșit, când
se taie curentul. Fiecare lucru din mintea mea, rămas
în urmă, se contractă și se transformă
în cenușă, arzând înăbușit. Numai de tine nu pot să mă
despart, te voi lua cu mine, să-mi ții de urât,
deși m-ai trădat: m-ai ținut afară, în
cotețul câinelui, gol, mi-ai frânt inima, mi-ai dat pâine
uscată, apă și sare. Am pierdut continuu
mergând pe mâna ta, acum totul se răzbună: vii să
îmbătrânești cu mine? Nu vii, bineînțeles,
rămâi. Te-am așteptat atunci și n-ai venit, ce mama
dracului?
Cât să te mai aștept, am plecat de nebun. E
așa frumos pe aici... Nu miroase
a acid? Acolo unde „va fi plânsul și scrâșnirea
dinților". Ca și aici... După ce mă descarc, să nu arunci
acumulatorul, să-l dai la reîncărcat, că vine
altul. Vine cu surâsul pe buze. Tot
mioritic. Alt
ratat, care-și conservă funcția statică.

Neputința

A început sfârșitul, să n-am parte de ochii din cap:
bombardamentele asupra Bagdadului
l-au trimis în al nouălea cer, de unde privește spectacolul,
e ceva apocaliptic — atâta știe, atâta
face. Din aduceri aminte. Luase deja priza. Zace drogat
în casă… Nu

stăpânește logica războiului. Îl mănâncă de viu
neputința, o detestă, trebuia să
se răzbune și el într-un fel, toată iarna i-au ținut de cald
doi câini de pripas, cu care dormea, acum
așteaptă să fie luat la azil.
La azil, la azil, cântă, deși credea că a dat colțul. Are
palmele transpirate. Mâine
se va duce în intersecție, la Universitate, să cânte, să
cerșească, să câștige un ban cinstit. Că
unde m-a adus târfa aia… Nu i-a mai rămas decât jalea.
Acum câteva ore, sora lui a vrut să-l ducă la
descântat, că a fost fermecat, a
refuzat — striga: Nu mai pot! Și și-a făcut avânt… După

panica, exagerarea, deficiențele de atenție.
Motiv pentru care s-a drogat. A
deschis iar televizorul: peste Irak, bombardamente…

Singurătatea

Măsoară din ochi: până
aici e un metru de durere, doi, șapte, până aici sunt
13 metri de durere... Dar de ce suferi
matale în halul ăsta? La vârsta mea, mi-e rușine să vă zic,
am pierdut tot, și inimă și suflet, tot,
tot, vreau să mă sinucid, las scris, nu știu cum, am trăit
destul. Ieși afară, nene, te-ai îndrăgostit de o
fetișcană? Ia aer curat.

Iese afară. Atâta ce și-a dorit să o ia de la capăt! Nu
e înțeles de nimeni. Sau e invidiat? A
fost o experiență extraordinară legătura lui cu... Nu era
înger. Paștele mă-sii!
Lăcrimează. E căzut lângă un gard și carnea
îi curge de pe el. Azi

ar putea și morții să vorbească prin gura lui, n-are
cine să-l asculte. Singurătatea
i se întinde până la Marea Neagră, iar durerea... Așa
i-a fost scris, își repetă. Are
parte de frecvente descompuneri, pe porțiuni.

Prăbușire înlăuntru

Mă resorb încetul cu încetul, întregi teritorii, tot
ce-mi răbufnește în creier
se scufundă o dată cu mine, cu drumuri, case, oameni,
păduri, râuri cunoscute, e o adevărată
catastrofă naturală, de care nu e nimeni conștient. Degeaba
mi-am luat adio, lucrurile au mers
înainte, e o mișunare de suflete, sunt etape
obligatorii de parcurs, de neînțeles pentru mine, un chin
dar sunt mulțumit, mai am un pic. E un ciclu.
E o fenomenală prăbușire înlăuntru.
Cucul cântă pe cruce în cimitir și mă înduioșează permanent,
am lacrimi în ochi, vă rog să mă iertați...
Așa a fost să fie cu mine. Altfel, sunt în plină evoluție,
nu? Mă resorb,

mă resorb, la mijloc nu e decât un misterios
instinct al migrației. La

sfârșitul ciclului — când celula primitivă va reinventa
fenomenul de fotosinteză.

Îți poți aminti?

Bătaia pleoapei, slabă: de ce țipi la mine, întreabă
copilul. Dar la cine să țip?
La cineva trebuie să țip, să mă descarc:

mamă. Abia întoarsă
acasă de la coadă. Coadă postrevoluționară la
zahăr, îți poți aminti?
Afară, în picioare, în spatele magazinului
alimentar, în 22 octombrie 1991. După ce a înghețat trei
ore, abia reușește să nu clănțăne dinții,
prăbușită pe un scaun, la bucătărie. Închide ochii, aude
tropăieli, e sub hipnoză: „se îndreptau
tropăind spre ei", deschide ochii speriată, miroase
pentru o clipă floarea

morții, din 1989 o tot miroase, din când în
când câinii se cățărau
pe tomberoanele pline și coborau cu mațe crude de pasăre,
se băteau între ei, mârâiau, „bine
că ei găsesc să mănânce și n-au de gând să sară pe noi",
nu, cucoană, sunt câini învățați
cu sărăcia. „Ce rost o mai fi având și viața

asta", bâiguie. Melancolie. Aprinde
un chibrit, doar așa, de plăcere și când bățul
se consumă până la capăt, îl
aruncă într-o scrumieră, nici nu simte că e arsă...

Efecte

Pocnetul crengilor uscate în pădure, sub picioare, fuga
ta, speriată de spectrul unui bătrân
zâmbitor, în ținută de pompier, apoi lacrimile mincinoase
din copilărie și
descrierea moleculei de clorofilă: mă

asculți? Nu mă pot ține după tine, îmi scoți
sufletul... Uite aici alune, hai
să vedem dacă au miez, că sunt crescute la umbră... „Un
atom de magneziu, legat de patru
atomi de azot" ... Stai, nu mai speria ciorile: îți
amintești ce spunea unchiul
Anghel? Că, ani la rând, având pușcă de vânătoare, era

obligat să împuște ciori, era plan,
douăzeci de perechi pe an, trebuia să te prezinți cu
ghearele lor: oare ce făceau comuniștii
cu ele? Ce naiba, nu

mai fugi atâta: tu, scăpărătoare de lumină,
speriată de efectele
vârstelor trecute ale omenirii...

Romantic

În așteptarea ta, îmi cresc urechile
alarmant. Ce romantic!
Mai vii o dată? Dacă mă mai concentrez un pic, aud
susurul apelor subterane și văd, de la București
până pe celălalt mal al zilei, unde
îmi faci tu cu mâna, goală, fluturându-ți rochia, când și
când... Îmi e atât de dor de tine! Pe aici
mă plictisesc, porumbelul alb trimis de tine acum două
zile, cu bilețel, a vomat sânge. Ce ți-a venit
să-l semnezi „Sfântul Duh"? Stau cu picioarele bine înfipte
în pământ tot timpul, să nu mă ia
vântul. Ce folos? În

așteptarea ta m-a prins iar noaptea, am ieșit până
la urmă din propria-mi cochilie, am
ocolit biserica prin spate, mi-am făcut cruce când
am ajuns la gard — mi s-a părut
că ai venit! Și am intrat în criză. În cimitir
era lună plină...

Nu-l doare capul

În fiecare zi, același necaz — nu știe încotro să o ia,
ce să facă, n-are un plan sau o idee
care să-l scoată din acest mister. În lipsă de altceva,
citește. De jur împrejur, obscuritate,
amorțeală. Și nimeni care să-l ajute... Nu mai aude nici
ciripitul păsărilor, nici de vreo
vărsare de sânge. Și obișnuitul n-a devenit neobișnuit, nu
se poate resemna într-atât cu lenea, dar
nici nu se răzvrătește, nu-i spune nimeni că așa e și că
e normal să meditezi, să stai
într-o poziție de espectativă, de plutire de la o vârstă,
să-ți iei zborul — de ce nu? Chiar dacă
nu ți-ai încheiat socotelile... Ține, separat, binele și răul
în borcane, din care se servește cu linguriță.
Nu și-a luat nici o măsură de siguranță, lasă lucrurile să
curgă de la sine — mai e timp. „În acest
măreț delir românesc". Ce rost mai are acum să nege? Se
complace. Ar vrea să se bată pentru cel
mai mic fleac, dar nu-l mai interesează nimic, sincer.
Cuiburile de lavă dinlăuntrul lui stau liniștite.
I-ar plăcea să se regăsească bucuros
în el însuși, dar nu vrea să provoace un cutremur. În
ciuda simplității lui extreme și a
caracterului inepuizabil al procesului cosmic de schimbare
în care e implicat... Nu înțelege exact. „Fiecare
lucru se petrece la timpul lui".

Are iar o senzație de gol. Obscuritatea are mai mult un rol
psihologic. Slăbește un kil
într-o zi, într-altă zi pune kilul la loc, se miră
că nu-l doare capul. Altfel,
n-are decât rezultate contradictorii. În condiții
normale de luminozitate se
ridică de la pământ o jumătate de metru și cade,
depinde de ceea ce gândește sau de ceea ce citește, degeaba
e avertizat: „Vedeți ca nu cumva să fie cineva
care să vă jefuiască prin filozofie și prin deșartă amăgire"...
O mișcare foarte bizară, într-adevăr, care nu
poate fi atribuită unui fenomen natural cunoscut, își notează
el — cu ziua, luna, anul, ora; și că a căzut în
picioare, natural,
a avut mari emoții, i s-a tăiat respirația.

În fiecare zi, același necaz...

Gust sărat

Acolo va fi cu adevărat plânsul și va fi scrâșnirea
dinților, nu aici... Pe

plajă, la mare, doi prieteni întinși
pe rogojini, privind cerul albastru, fără nouri. Unul din
ei nu mai are nici un motiv să continue —
viața are gust sărat pentru mine, mă voi întoarce de unde
am plecat, se va deschide un nou ciclu,
m-am plictisit să mă risipesc atâta, e rândul altora să iasă
din anonimat, să iubească, să se amăgească —
„ziua aceea va veni ca un laț".
Să vină o dată, să scap de mine... Nu-ți fă iluzii, ce
altceva? Știi urmarea: te vei afunda în
întunericul de afară, fără margini și nu-ți vei aminti,
nu-ți vei mai regăsi locul în ordinea
generală a lucrurilor.

Pur și simplu

Mă privesc de sus, n-am cuvinte. Singur, urc muntele —
nimic metafizic, nu întâlnesc nici
la dus, nici la întoarcere pe nimeni pe traseu, mi se rupe
inima, e atâta pace, intru până la glezne în
stratul de frunze și mă gândesc la mine ca la ultimul om.
Ar fi extraordinar dacă aș ajunge, din senin, într-un
alt plan, alt context, altă
conjunctură, chiar dacă n-aș scăpa nici acolo de griji. Mă
opresc de câte ori aud un geamăt, inițial am
crezut că sunt urși alergându-se, dar nu e decât vântul, se
freacă un copac de altul undeva
deasupra capului, că la atât mă duce mintea. Bietul de mine:

la Cabana Poiana Izvoarelor, pe 2 noiembrie,
beau o cană mare de ceai dulce,
un motan îmi cere de mâncare, n-am ce să-i dau, nici
ce să-i cumpăr de aici. Mă latră câinele
cabanierului, care taie lemne. Plec mai departe, pe creastă,
unde a fost granița, îmi îngheață mâinile,
curentul rece mă sufocă, poate
nu merit nici această bucurie. Îmi stă pe limbă să-mi exprim
cu voce tare această stare de bine, de neînțeles, mă
abțin însă: urlu numai pe dinlăuntru.
Mi-ar fi fost drag să nu fiu singur… Consemnez cu pixul,
pe loc, oprit pe margine, pe o hârtie scoasă din
buzunarul de la

spate al blugilor: ați încercat vreodată aceeași senzație ca mine, vreodată? Aceeași forță de atracție.

Înainte de a mă prăbuși în prăpastie. Pur și simplu.

Slavă cerului

Privește câinele alb, șchiop, echilibrul lui în mers, are
piciorul drept din față vătămat, săracuțul,
câinele întoarce capul, i se uită în ochi, brusc îi apar
în față colibe pe o plajă. Intră în peisaj,
sunt colibe cu cenușa rece în vatră — câinele vagabond o
latră. Își revine la realitate. Îi aruncă
sandvișul din care mânca pe bancă, în parc. Are

ceva cu capul. Ce i se întâmplă?
Nimicuri, frivolități.
Câți nu visează ca ea, la mizeria de odinioară ca la
un paradis. Mizeria de odinioară,
„când totul a fost pierdut și singura salvare a rămas
mișcarea". A uitat să-și mai numere
bătăile inimii, cu mâna pe ceas, între timp a
alungat și câinele șchiop. Slavă

cerului. Acum, noaptea, nu mai este deșteptată de frigul
cosmic.

Mai are de scris

Bani aruncați în vânt: peste noapte a plouat, acum
stă iar să plouă, șterg încă o zi din
jurnalul de concediu. Mă dor toate cărnurile. Aud
penitențele și gemetele unor
scriitori de altădată, scăpate din apa mării — e un lanț
al suspinelor. Cărnurile mele au
cotropit întreaga stațiune Olimp, de la Vila lui Ceaușescu
până la discoteca Paparazzi, sunt
bun de răscolit. Dacă aș muri acum, stațiunea
asta ar muri de scârbă. Și de milă.

Îmi pune picături în urechi. A intrat în vâltoare. E de o
apatie tensionată:
e venin... Nu mai turna atât, îngeraș: e anestezic, se scurge
pe gât, intră în nisip. Îmi trag
nasul, înghit, înghit, briza mă umflă, eu un rău
interior nepedepsit, îmi
dau drumul în gol, sunt bolnav copt, steagul negru de pe
plajă, arborat, îmi acoperă fața, de ce faci

asta? E întors acasă, abătut, „știi că n-ai voie să intri
în apă" — că mai are de scris...

De necuprins

Nu mă recunoști, ai alte priorități. A fost bine, îi spune
ea — trece pe vârfuri prin dreptul
ușii de dincolo: până am descoperit duna aia de nisip
și ne-am dat de-a berbeleacul. Dacă mintea
mi-ar putea pătrunde în profunzimea acestei lumi. Unde
e armonia? Numai emoții de doi bani.
E de necuprins: o adevărată
stare mistică. N-ai cum să transformi răul în bine, nici să
perseverezi în virtute. Dragostea mea nu-ți
ajunge... Aici încheie mesajul. Dacă ar fi fost plin de vigoare
și de inspirație, ar fi suflat în trâmbiță, să
audă tot poporul. Oftează: și-a pierdut din substanță.
„Pentru că așa se întâmplă".
Sigur, într-o zi se va întâmpla ceea ce am prevăzut eu, va
fi un lucru foarte urât, la repezeală, fără
plăcere. Sunt zile triste, supărate... Ea îl mângâie, începe
să lăcrimeze: de ce nu dai tu vina pe mine? Te
sărut, mi-am încheiat cam toate socotelile. Nu mă mai judeca
după sentimentele mele. „Nu pot să mă laud cu viața
mea decât cu lucruri puține și mărunte".
Vede numai partea întunecată a lucrurilor. Chiar dacă sunt
lucruri care nu merită. Mă simt vinovat.
E iminentă o transformare. Scad pe zi ce trece... Ai încercat
să nu te gândești la nimic?

Dus la paroxism

Îl vede de departe cum tunde oaia — trântit
la pământ, cu ochii oriunde, numai la oaie nu. Își dădea
ochii peste cap. Dar, ce, bă, ți-e greață de oaie?
Unde ți-e mintea? Apoi, lasă-mă în
morții mei... Ia! Se apropie la un metru. Ia și bea
o gură de palincă, îi întinde plosca, dar el
dă din cap, nu bei? Am crezut că ești o arătare, dar văd
că ești de-al nostru. Cum o fost până
acum? Bine? Cu oaia în brațe... Mânca-le-ar lupul de oi,
că tare le mai place să stea la tuns... Hai noroc!
Se adâncește la nesfârșit. Dar la ce tot
uiți? Ce-s alea? Alea, bre, bântuielile? Din văzduh? Alea

plâng și gem de la morminte și până
în centrul satului — și te duc la paroxism, la intensitatea
voinței și a dorinței,
a sentimentelor, aspirațiilor, poftelor
și lăcomiilor...

N-are umor

A venit rândul morții. A tot ezitat, că e tânăr
încă, de ce să se arunce de la etajul 9?
Mai bine să se interneze la spitalul 9. Ba, dacă n-ar locui
la București, ci la New York, ar putea să
se încerce de la etajul 99... Hai că n-are umor. Dimineață,
după tabieturi, a uitat să se dea cu
capul de pereți, a citit o rugăciune: e semn că i se apropie
ziua, trebuie să se împace cu el întâi. Caută un
loc în care să poată reveni.
E supărat rău pe toți, s-a izolat la maximum,
nu mai vrea nimic de la nimeni, așteaptă doar „un semn din
abis", care nu mai vine... Mereu
se trezește vorbind singur: „tu de lapte, tu de furcă,
tu de sapă, tu de mătură" — toate
femei, pe care le-a iubit în tinerețe, azi în vârstă! Dacă
le întâlnește, le întreabă: „Nu mergem
diseară să facem o groapă?"

Farmece

Sunt răscolit, nimic nu mai e cum a fost, oxigenul,
carbonul, hidrogenul, nitrogenul,
calciul, fosforul din mine și-au dat iar în petic, mi-au
legat mințile, mi le-au umflat: din
cauza unor scrisori misterioase de dragoste, fără leac —
stau cu banul
(aruncat după mort) sub limbă. Ai

luat-o rău la vale, îi spune vrăjitoarea, la noapte
să bei din buruiana asta, e bună
și de sperietură, lasă, că o să-ți treacă, mâine
o să dau cu lumânări aprinse,
descântate, pe gârlă după tine, dacă ai noroc,
scăpi, dacă nu, te vindec eu cu apă luată de la ochiul
vacii, ți-a făcut farmece aia, am s-o fac eu
să vină cu limba ridicată la tine...

Dă din cap tăgăduind, se tăvălește pe jos,
urlă de durere și de furie.
Emană o lumină mai strălucitoare decât tot ce strălucește...
„Nu că e îndrăgostit, țață Lină, mai
degrabă cred că nepotul ăsta al matale e posedat".
Are ceva care-i detonează substanțele
chimice în creier.

Trăsături în mișcare

Iluzie a inelelor de creștere, trunchi tăiat pe
când copacul împlinise vârsta ei și

ea dansase în jurul lui cu tobițe agățate la brâu, beată,
la nunta singurului bărbat de care fusese
îndrăgostită și care se însurase
cu alta: cu pană de struț în păr și sutien de scoici.

Iluzie a inelelor de creștere deasupra
ligheanului uriaș plin cu apă de ploaie, a undelor
provocate de prima lacrimă care
îi cade: își privește, absentă, trăsăturile în mișcare ale
feței, singuratică, vara, în ogradă la
casa părintească. Prima lacrimă, apoi alta. E răvășită
și azi. Prima

lacrimă, apoi alta și alta și noi puncte de vedere
asupra structurii meridianelor
planetei, incluse în propriu-i corp. În prezența

dealurilor sufletești din depărtare,
împrejmuitoare.

Nimic tragic

Soare în ceață, maluri rupte la Costinești, 31 iulie,
nudiști în vârstă, cărnuri atârnând, flasce,
întorci capul, duhoare, alge, stărui asupra fleacurilor,
scoici aruncate astă noapte de mare până
departe pe plajă și încărcate,
o parte, în stațiune, cu lopata în remorci. Mâhnire, fără
motiv. Plictis. Ce miros! Sus sunt pești
întinși pe funii, sărați, curățați de mațe, nimic tragic.
Jos e o echipă de filmare cu
o formație de muzică populară cățărată pe un buncăr
luat de ape, în fundal cu vaporul acela eșuat,
găurit tot de rugină, câtă lipsă de imaginație, cum o fi
iarna pe aici?

Zădărnicie! Strig o dată. Strig de două ori.

Fac pluta pe spate, întârzii, nu știu să înot, înghit
iar o gură de apă, mi se întoarce stomacul,
mi se înfundă nasul, tușesc, mă întind pe cearșaf, tremur,
privesc sânii goi ai unei adolescente.
Amărăciuni. Închid ochii: îmi revin în minte halourile
rarefiate ce înconjoară galaxiile...
Câțiva copii, care se joacă la capul meu, mă umplu de nisip,
sar în picioare. Mă resemnez, n-am o zi bună.

Amintire de la mare. Seara, la
lumina lunii, lumină întinsă peste valuri, alături de soție,
tandru, cuvinte goale. „Simțul
distanței se destinde și se contractă". Întârzii, până
se sting, în fața focurilor de hârtii
adunate de îngrijitori pe plajă și împrăștii funinginea,
suflu până mă apucă durerea de cap, cred
că e iar ceva legat de partea psihică,
nisipul este greblat. Urmele noastre, clare, nu duc nicăieri,
clipocitul mării îmi acoperă gândul, poate
e o civilizație la
sfârșit de drum. Plutesc, ne apropiem de tarabe, la
bazarul dinspre sat e aprinsă o lanternă,
sunt ierburi uscate și bucăți de rășină, lut de diverse
culori, cutiuțe, borcănele și sticluțe sigilate
cu smoală, aștept tăcut să fiu întrebat: de ce suferi,
tataie și ia să ne spui ce te doare...

Mesaj negativ

I-aș strânge de gât! Vor să-i schimbe granițele? „Prea
plini de împlinire și putere".
Scufundați într-un timp fără margini, într-un ritm
îndrăcit — în cursul căruia dansatorii
războinici de la răsărit improvizează treptat. Rău
înțeleși. Simte în fața lor o
mișcare de groază. Unde suntem? Am ajuns în rai, ce
naiba.
Dar bine, omule, nu vezi că mergem înapoi? În
intimitate, în București:
refugiați în propriile întunecimi. Nu te gândești
la cât am reușit să progresăm?

Fluieră a pustiu. Caută să-și ghicească norocul. Ceea ce
este mai dureros, e că
e dezamăgit de lucrurile mari și nu mai știe dacă-și mai e
singur de folos. Dacă nu visează chiar
că mai e pe aici. Bolnav, trist. Cum să-și dea în vileag
întreaga splendoare? Așa, neînsemnat
cum e, ieșit la drumul mare, să-și apere limitele, prin
repetiția simbolică a unui mesaj
negativ primit: că „I-aș strânge de gât!", strigă — și dă
peste cap paharul umplut.

Atenţie, atenţie

„Sunt un bărbat fierbinte, îmi ard ochii, îmi
curge nasul, strănut de-mi sar
creierii, apelați la 8989...". Glumește? Întoarce pagina
eclipsei
totale de soare. Brusc, orbește. Bâjbâie,
țipă, ce mi se întâmplă, se
lovește cu capul de perete, după ce răstoarnă masa și
face praf televizorul. Băi, beţivule!
Urmează întoarcerea în
trupuri străvechi, pe aripile răcelii luate de pe
plajă, de pe valurile mării,
la Neptun... Atenție, atenție la o capcană
sentimentală. Vor fi schimbări
la vârf! În fața tronului ceresc de judecată — ajuns

până acolo: sufletul se trezește,
se roagă, se întreabă, se ascultă singur, nu
înțelege nimic...

Gropar

Resturi risipite, răni, rațe... Pe malul lacului, întins
pe o pătură, să se simtă bine, la
sfârșit de săptămână — dar el se simte rău, din ce în ce
mai rău, stă cu un brici în mână. Îi
e frică, dacă i se năzare să-și taie singur gâtul? Nu-i
trebuie decât o secundă și harști!,
briciul îl retează... E paralizat de frică, vede peste tot
resturi din el risipite, răni, rațe care-l
ciugulesc. Rațe? E salvat, surâde, le-ar trebui un
lac de sânge să se bălăcească, iar el nu
are decât o picătură... I s-a

spus că suferă de tulburări de personalitate, că
în el mai e cineva, care-l
influențează în rău. E chiar influențat să dobândească
amintiri false, ale altuia, străin, din el,
amintiri care nu au existat niciodată... E atât de simplu
să o termini
și el nu se îndură. A venit anume până aici,
la una dintre intrările subpământene — și are chef să se
distreze. Eu sunt groparul
satului, se prezintă unei domnișoare sosite cu
familia de la oraș la iarbă verde.

CUPRINS

RAR SUS / 7
Nici un sunet fundamental / 9
Impuls imoral / 11
Ceea ce este / 12
Printre stele / 14
Motiv de întristare / 15
Rar sus / 16
Deșănțat / 18
La sfârșitul istoriei / 19
Autodenunț / 20
Semne bune, nu rele / 21
În lanul cu spori / 22
A regresat lent (Jurnal) / 23
Sminteli / 25
Compoziția toxică (Jurnal) / 26
Crinul alb / 28
În această viață / 30
Resorbit / 31
N-a ajuns unde trebuie (Jurnal) / 32
Nu-l așteaptă nimeni / 34
Abia coborât pe pământ / 35
Mari viziuni / 36

ÎMPOTRIVIRILE / 37
Târâi funia scrisului / 39
O mare însuflețire / 40
Hai, gata / 42
Împotrivirile / 43

Numai suferința / 44
Lovește-mă cu un par în cap / 45
Vorbesc prostii / 46
Îmi pare nespus de rău / 47
Copilașii / 48
„Profil spiritual" / 49
În numele unei cauze / 50
Nu e mai mult decât e / 52
Neliniște / 53
Abia pâlpâie / 55
Ăștia-s Niște / 57
Un popor / 58
În noapte / 59
Ascultând ecoul / 60
Lasă, te spânzuri mâine / 61
Că s-a ales praful / 62
O forță adversă / 63

DE NECUPRINS / 65
Am plecat de nebun / 67
Neputința / 68
Singurătatea / 69
Prăbușire înlăuntru / 70
Îți poți aminti? / 71
Efecte / 72
Romantic / 73
Nu-l doare capul / 74
Gust sărat / 76
Pur și simplu / 77
Slavă cerului / 79
Mai are de scris / 80
De necuprins / 81
Dus la paroxism / 82
N-are umor / 83
Farmece / 84

Trăsături în mișcare / 85
Nimic tragic / 86
Mesaj negativ / 88
Atenție, atenție / 89
Gropar / 90

Copertă: Mircia Dumitrescu
Tehnoredactare: Emilia Petre

Bun de tipar: septembrie, 2017. Apărut: 2017
Tiparul executat de S.C. WorldMediagraph București
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România

Liviu Ioan Stoiciu

Născut în 19 februarie 1950 la Dumbrava Roşie / Piatra Neamţ: poet, prozator, autor dramatic, eseist şi publicist. A copilărit la Cantonul 248 / Halta CFR Adjudu Vechi şi la Adjud (aici a terminat liceul teoretic în 1967). Din 1990 a venit de la Focşani (unde a locuit din 1975) cu domiciliul stabil la Bucureşti: redactor (şef şi adjunct) la revistele Uniunii Scriitorilor "Contrapunct" şi „Viaţa Românească". A primit Premiul Naţional „Tudor Arghezi" pentru Opera Omnia, premiu acordat de Uniunea Scriitorilor (preşedintele juriului Nicolae Manolescu). A primit Marele Premiu „Virgil Mazilescu" pentru întreaga operă poetică (preşedintele juriului Gh. Grigurcu). A primit Marele Premiu şi Trofeul Festivalului Internaţional „Primăvara Europeană a Poeţilor", la Chişinău (pentru „Opera Omnia", acordat de Uniunea Scriitorilor din Moldova, preşedinte Arcadie Suceveanu). I s-a decernat Marele Premiu al Congresului Naţional de Poezie (preşedintele juriului Marin Mincu). A primit „Premiul Balcanica pentru poezie" la Festivalul Poeţilor din Balcani (preşedintele juriului: Daniel Cristea-Enache). A primit Ordinul Meritul Cultural în grad de Ofiţer, acordat de Preşedinţia României. Debut editorial cu versuri: **La fanion**, 1980, ***Premiul Uniunii Scriitorilor***. Alte volume de versuri: **Inima de raze** (1982), **Când memoria va reveni** (1985), **O lume paralelă** (1989), **Poeme aristocrate** (1991, ***Premiul Uniunii Scriitorilor***), **Singurătatea colectivă** (1996, ***Premiul Academiei Române***), **Ruinele poemului** (1997), **Post-ospicii** (1997), **Poemul animal** (2000), **La plecare** (2003), **pam-param-pam / adjudu vechi** (2006), **Craterul Platon** (2008), **Pe prag / Vale-Deal** (2010), **Substanţe interzise** (2012), **Nous** (2015). Apoi, **Opera Poetică** vol. I şi vol. II (2016). Antologie de versuri: **Cantonul 248** (2005), **Lanţul** (2012). Volume de memorialistică / eseu / publicistică: **Jurnalul unui martor** (1992), **Jurnal stoic din anul Revoluţiei, urmat de Contrajurnal** (2002), **Cartea zădărniciei (Convorbiri de sfârşit cu Al. Deşliu & „Inspiraţii" de început)** – 2008, **Ajuns din urmă (poemul-jurnal / jurnalul-poem)** —2017. Romane: **Femeia ascunsă** (1997), **Grijania** (1999), **Undeva, la Sud-Est** (2001), **Romanul-basm** (2002), **Vrăjmaş** (2014), **Transfer** (2017). Dramaturgie: **Teatrul uitat** (2005, ***Premiul Uniunii Scriitorilor***).

9 786066 648554